

Tør vi tage debatten?

Det mareridt, som året igennem har hjemsøgt imperialismens, globaliseringens og det amerikanske verdensherredømmes tilhængere, at en mand, der var lunken over for NATO og åbnede døren på klem for en tilnærmelse til Rusland og Syrien, kunne blive USA's præsident, er blevet skinbarlig virkelighed.

De løfter, Trump gav vælgerne, stritter i alle mulige retninger, mest mod højre. Men for os, der ikke bor i USA, tæller det måske mere, at han udenrigspolitisk lægger op til at opgive drømmen om USA's verdensherredømme. Det er i hvert fald sådan, man rundt omkring udlægger teksten. Holder *det* også i virkeligheden, er vi trådt et skridt tilbage fra den verdenskrig, der ville have truet med Clinton som præsident.

Det hævdes også, at hvis Trump gør sine valgløfter til virkelighed, vil det svække USA. Det vil i sig selv være positivt.

Trump's valgsejr var ikke det eneste chok det seneste halvår. Man har draget paralleller til Brexit, til faren for, at franskmændene vælger Marine le Pen til præsident (hun har også talt pænt om Putin), til andre europæiske politikere, der bare på deres landes vegne vil have lov til at passe sig selv.

Rystende perspektiver!

Der skal ikke herske tvivl om, at både Donald Trump og såvel Front National som Alternative für Deutschland, Dansk Folkeparti og hvem man ellers kunne nævne er reaktionære i ordets egentlige forstand. Men de repræsenterer småborgerskabet og dele af den borgerliggjorte arbejderklasse, ikke den globalistiske finanskapital. De er nationalt snæversynede, men netop derfor også imod den krigsstemning, som Clinton og fredsprisvinderen (!) Obama pustede op. De drømmer ikke om noget verdensherredømme, kun om de gode, gamle dage.

Det er lykkedes disse kræfter at mobilisere store dele af arbejderklassen, fordi de har sat ord på de problemer, almindelige mennesker møder i globaliseringens virkelighed: Afindustrialisering, jobtab, social dumping, privatiseringstvang, velfærdstab osv. osv. De har gjort det, som arbejderbevægelsen ikke har formået: Opfanget utilfredsheden med den nyliberale nedskærings- og globaliseringspolitik.

Hvad arbejderbevægelsen som helhed ikke har formået, har den kommunistiske bevægelse heller ikke. Både i Vesteuropa og i Nordamerika har den isoleret sig selv fra hovedparten af arbejderklassen, fordi den i misforstået internationalisme og enhedsstræben lige så lidt som socialdemokraterne har taget det nødvendige opgør med globaliseringen. USA's Kommunistiske Parti støttede både Obama og Clinton; Frankrigs Kommunistiske Parti holder stædigt fast ved EU. Begge partier er blevet splittet på det.

Kommunisterne i den vestlige verden mangler en selvstændig strategi – en strategi for en effektiv kamp mod nyliberalisme og globalisering.

DKP udsendte først på året et enhedsudspil, som i virkeligheden var et oplæg til den nødvendige strategidebat. Det blev afvist af begge de to andre K-partier. Det var en skam; at tage den debat i fællesskab er vejen til enhed. Tør vi?

Eller skal DKP gøre det alene?